Alpinistična sekcija PD Ajdovščina
As.ajdovscina@gmail.com
Gregorčičeva 20, 5270 Ajdovščina

Wajdovske alpinistične vesti WAV št. 9

	Tokratna glavna novica nima konkurence. David Semič je izjemno uspešno prestal izpit za alpinista in to kot eden od najboljših treh v terminu. Igor je uspešno smučal s Kanjavca. Vse več smo po plezališčih in gorah. Potekala je skupna tura v Bele vode, plezali smo nad Tamarjem, bili na veliki preizkušnji v Velikem draškem vrhu. Znotraj sekcije se je razvnela zanimiva debata o vlogi posameznika in angažmaju, ki ga mora vsak vložiti v to, da sledi reku, da je najboljši alpinist – star alpinist. Nekatere izseke iz razmišljanj bom objavil v naslednji že jubilejni 10. številki.
David Semič - alpinist	David je 22. maja 2006 uspešno opravil izpit za alpinista, kar predstavlja velik mejnik v razvoju alpinizma v Ajdovščini, saj je prvi, ki se je udeležil izpita (in ga uspešno opravil) potem, ko je leta 2002 Simon Ušaj začel z alpinistično šolo. David se je na izpit intenzivno pripravljal 3 mesece pri čemer mu je bil v pomoč tudi Matjaž Ferjančič. Izpit je vse prej kot lahek, saj so teste pisali (7) od 17 h do 1 ponoči. Pri praksi pa tako ali tako nikoli ni bilo odpustkov. Skratka čestitke Davidu, Simonu in nenazadnje sekciji. Del poteka izpitov je razviden iz Matjaževega prispevka (eden od članov komisije): POSEBNO POROČILO REPUBLIŠKE KOMISIJE ZA ZATIRANJE ALPINIZMA Zadnja dva vikenda so bili na Vršiču republiški izpiti za entuziaste, ki so želeli doseči naziv alpinist. V prvem roku je to uspelo od 32 prijavljenih 19 osebam, v drugem roku pa od 22 prijavljenih samo 9 osebam. Strokovna obdelava rezultatov kaže na povečanje uspešnosti komisije za zatiranje alpinizma, ki ji je s prvotnih 59,375 % v prvem roku uspelo znižati uspešnost opravljenega izpita v drugem roku na 40,909 %. Pri tem je komisija bila neprijetno presenečena s prijavo nove alpinistične sekcije Ajdovščina, ki je do sedaj ni bilo v registru komisije za zatiranje alpinizma. Njen kandidat DAVID je opravil izpit s tako suverenostjo, da je bil v drugem roku eden izmed treh najboljših! Glede na zgoraj zapisano bo komisija za zatiranje alpinizma organizirala do prihodnjega leta poseben seminar, na katerem se bodo inštruktorji izpopolnjevali v tehniki razkrinkavanja nadvse podlih in nizkotnih prevar, ki se jih poslužujejo kandidati novonastale AS Ajdovščina pri doseganju naziva alpinist. Mnenje komisije kot tudi PZS, zavarovalnic in Ministrstva za zdravje in zadovoljstvo državljanov je, da je da je potrebno do leta 2010 zbrisati aktivnost, ki sliši na ime alpinizem, iz narave in zavesti davkoplačevalcev! Vršič, 12.-13. in 19.-20. maja 2006 Republiška komisija za zatiranje alpinizma
Turni smuk s Kanjavca	TURNI SMUK S KANJAVCA Težavnost: II (zahtevno) Nadmorska višina: 2568m Izhodišče: 962m Zadnja Trenta Višinska razlika: 1606 Dolžina smuka: 6 do 7 km Smer spusta: prvi del poti proti JZ, ostali del pa v smeri SV Datum: 05. in 06.05.2006 Prisotni: Igor Furlan AS Ajdovščina, Hari Furlan, Milan iz Bilj in Podgornik Peter AO Nova Gorica. Da sem se na pomlad navdušil nad turnimi smuki, priča tudi ta dvodnevni izlet v gore v snežno belino, kateri mi bo ostal v spominu kot eden izmed lepših in najbolj doživetih izletov. Že ko sva z Davidom par let nazaj prehodila pot iz Zadnje Trente, čez Dolič na Kanjavec in nazaj čez Prehodavce v Zadnjo Trento, sem vedel, da bo izlet veličasten in naporen. Premagati je potrebno 1600m in to z vso smučarsko opremo res ni mačji kašelj. V petek pozno popoldne smo se odpravili v Zadnjo Trento. Avto smo parkirali ob rampi, ki je bila na našo žalost zaprta. Opremo smo naložili na rame in jo mahnili v grič. Noč nas je pričakala pod Studencem. Pot smo nadaljevali na smučeh. Podgornik Peter me je poučil o drsalni tehniki hoje na smučeh in moram reči, da sem ves čas vzpona budno pazil da nisem dvigoval smuči. Sneg je bil zmehčan od sonca, nebo so prekrivali visoki oblaki, ki so opozarjali, da se bo vreme v naslednjih dneh spremenilo. Napredovali smo v solidnem ritmu, del poti

smo morali prehoditi s smučmi v rokah, ta del je bil kar razmehčan in grozil, da bi se lahko ob toplejšem vremenu tudi utrgal. Na srečo se je sneg unesel in v zgornjem delu postal zopet pomrznjen. Ob 00,20 uri smo prišli v zimski bivak na Prehodavcih. Večerja je bila pozna in po tečaju sušenja mokrih nogavic na sebi, smo se zavili v odeje. Prebudili so me klici Milana in komentar Petra o mojem smrčanju ter prekrasno svetlo jutro. Iz vzhoda je žarela pokrajina in napovedovala jasen sončen dan. Po zajtrku in toplem čaju, smo se napotili proti vrhu Kanjavca in po dveh urah in pol strme hoje na smučeh smo stali na vrhu Kanjavca. Razgled na bližnje vrhove je bil v jutranjem siju sonca prečudovit. Pred nami je bil še najlepši del ture, SMUK v dolino. Peter nas je poučil o nevarnostih in o upoštevanju vrstnega reda pri smučanju v dolino. Milan je prevzel vodstvo in odsmučal z vrha, za njim Harij, pa jaz in na koncu še Peter, ki je budno pazil na naše kretnje. Sneg je bil pomrznjen, zame idealen. Prostranost snežne beline se je odpirala iz ene doline v drugo, dokler se nismo ustavili na koncu snežišča v dolini. Še pot do avta in vožnja do doma. Krasno. *(Opomba urednika: Slike sem žal moram izločiti, ker so prevelike in jih ne znam izločit iz Wordovega dokumenta. Slike mi pošiljajte posebej.)*

Bele vode – skupna tura

Drsna diretissima IV+, 200 m

Diretissima, V-/IV, 200m

Ive Piemontese IV/III, 250 m

Severni raz

Bulfoni D Eredita IV+/III, 250 m

Za vikend 17. in 18. 6. se nas je več odpravilo v dolino Belega potoka. Prvi dan smo se povzpeli do vznožja Visoke Police, kjer je Simon Usaj z Renato Semič in Igorjem Furlanom splezal smer Drsna direttissima IV+, 200 m. Ostali smo se podali v smer Direttissima V-/IV, 200 m. David Semič je plezal z Igorjem Rustja in Vesno Kobal, Klavdij Zalar pa sem bil v navezi z Metodom Pračkom. Simonova naveza je sestopala po zasnezeni grapi, medtem ko smo se ostali spustili k vznožju po vrveh. Sestopili smo do koče Brunner, kjer smo si prenočišče delili s polhom. Igor Furlan je sestop nadaljeval do avta in nato domov.

V diretissimi

Zjutraj so se nam v koči pridružili se Matjaž Ferjančič, Boris Kodelja in Vlado Slejko. Večina se je podala v smer Ive- Piemontese IV/III, 250 m v Mali Lojtrici. Matjaž je plezal z Borisom, Simon je bil v navezi z Renato in Vladom, David pa je obdržal navezo iz prejšnjega dne. Vprašanje: "Ali je bilo že kdaj v eni smeri toliko Ajdovcev?" se mi zdi na mestu. Klavdij in Metod sva se spoprijela s Severnim razom Visoke Bele špice, ki je upravičil svoj sloves in nama poleg odlične plezarije postregel tudi z udobnimi stojišči oziroma sedišči, kjer sva občasno malo posedela, ko sva čakala navezo pred nama.Le Matjaž in Simon sta v istem dnevu zmogla se eno smer. Preplezala sta se smer Bulfoni D' Eredita IV+/III, 250 m v Mali Lojtrici.Vesna Kobal in Igor Rustja sta v Belih vodah splezala svoje

prve smeri v hribih in tako preživela kamniti krst, ki je občasno žvižgal mimo čelad. Klavdij

Nebeška lestev Severnega raza Visoke bele špice

Nad Tamarjem

Belač – Zupan, V, 500 m

Herlec – Kočevar, V/IV, 500 m

Hornova, V-/II-III, 400+200 m

25. junija se je plezalo nad Tamarjem. Kjer smo plezali v Šitah in Jalovcu. Matjaž in Klavdij sta splezala lepotico Šit smer Belač-Zupan (V, 500 m) . Simon in David S. pa Herlec-Kočevar (IV, V, 500 m) .

Opomba kronista: Simon se je ves čas plezanja v Belih Vodah in v Tamarju spraševal, kako je ta isti človek z istim telesom lahko plezal VI in včasih tudi VII- v gorah sedaj pa mu take stvari delajo težave. Najbrž leto odsotnosti res naredi svoje. Kakorkoli želje pa še vedno obstajajo. Matjaž in Simon sta naslednji dan splezala še Hornovo smer (V-, 400 m) v Jalovcu. Simon

Hornovo smer sta splezala tudi Igor F. in Ožbej ter v njej opravila izpit iz orientacije in pripravljenosti na dolge smeri. (ampak najbrž bosta sama kaj več napisal o njej). Načelnik samo iz srca čestita obema za opravljen vzpon. Simon

Ožbejev prispevek na temo Hornova v Jalovcu:

Samozavestno sem Igorja zvlekel v Hornovo v Jalovec. Po tem, ko smo ob 4 zjutraj vstali z alpinističnih (beri trdih) postelj v Tamarju smo jo ucvrli proti Ozebniku. Po treh urah hoje in štanfanja po trdem snegu brez derez (je šlo počasi) sva z Igorjem opravila vsak svojo veliko potrebo in zagrizla v steno Jalovca. Igor je rekel, da bo začel, ker je prvi cug I, po 15 metrih je že lezel vsaj III, čez neke skrotaste zapore. Skratka zgrešila sva vstop. Ker pa sva trmasta si tega na štantu prvega raztežaja nisva hotela priznati in sva se zedinila, da jo mahneva čez plošče proti desni (vseskozi sva bila preveč desno). Moj zug je bil relativno kratek, ker sem si zoorganiziral nemogoče trenje vrvi. V naslednjem sva prišla v dno neke vrste kamina ali pokončnega žleba. Tu sva hotela že obrniti! Iz doline se dobro vidi previsno lusko, ki ga zapira na njegovi levi. Kamin ni bil težak (ena svoh IV) vendar skrajno naložen in posledično nevaren, brez možnosti varovanja. S skupnimi močmi sva ga zmogla. Sledila je dolga prečka v levo, kjer sva zavohala pravo smer, vendar raje, kot, da bi šla še okoli enega raziča je Igor napadel kamin naravnost navzgor in ga v veliki raznožki izplezal čez previs (V-) in prišla sva do kegljišča. Tiste famozne I-II, sva jasno da zgrešila in zopet končala v kaminu, ki se konča s previsom. Zopet ga je Igor izplezal po najtežjem delu. Končno sva trofnla znameniti pločnik in se prepričala, da sva v smeri. Po pločniku je sledila sitna polica (I) naložena s kamenjem, skoraj brez možnosti varovanja do velikega odloma. Mimo odloma (II), najbrž nimam ideje kaj je dva in naprej v lepi, izpostavljeni plezariji do najtežjega dela smeri. Na ven nagnjena plata z oceno (IV+), kot drugi sem

	precej po salamarsko zlezel ta detajl. Naprej se smer nadaljuje po Hornovem kaminu, ki je bolj zajeda. Vsa čast Igorju, ki je splezal vsa najtežje dele naprej. Na štantu sva zopet zgrešila, namesto desno okoli raza je Igor splezal naravnost po kaminu in zopet izplezal po V- v okno, kjer je težav konec. Čakal naju je samo še malo siten sneg skozi okno. Iz smeri sva izplezala po 10!!! h urah, kar je veliko preveč. Razloge lahko iščeva v velikih orientacijskih težavah, ki so naju prisilile v plezanje detajlev, ki so za naju še pretežki. Sva se pa ogromno naučila. Do vrha Jalovca je bila še ura lahke plezarije in potem 3 urni sestop v dolino. Sestopila sva v Trento, za posladek sva morala na Jezercih ritemsko odštanfati 100 m strme in trde snežne flanke s toboganskim iztekom proti dolini. Skupaj sva bila na nogah 18 ur.
Veliki draški vrh Poševna zajeda IV/III z variantami	Alora, plan je bil za 1.julij naslednji: Klavdij in Ožbej potrebujeva 500 m smeri za izpit za alpinista. Pridružila sta se še David in Stanka in v planu je bilo, da v 6 urah splezamo lepo, lahko in orientacijsko nezahtevno smer. Prepričan sem bil, da se Jalovec ne more ponoviti. Realnost pa.... Spali smo v Krmi in to v avtu, ker smo se sfantazirali, da je nevarnost medveda precejšnja ☺. Že na vstopu v smer smo se lovili in le nekako prišli vanjo ter po njej nekaj raztežajev naprej. Že v spodnjem delu smo plezali bolj po razu kot zajedi. Smer pa smo si »nekoliko« začinili v zgornjem delu. Po vsej verjetnosti nas je zvabil kamin (v opisu piše, naj te kamin ne zvabi). Iskanje prehodov na vrh stene pa je predstavljajo precejšen izziv v katerem je Klavdij enkrat abzajlal nazaj. Oprale so nas 4 plohe, od tega ena s sodro (nekaj krasnega). Na štantih je zeblo, da je bilo veselo. So mi skoraj odpadle dve plombi od tresenja čeljusti. Izstopili smo po odurno naloženem kaminu/žlebu v kateri je letelo kamenje kot bombe na Dresden v drugi svetovni. Iz stene smo po vseh vremensko, orientacijskih težavah izstopili ob 9 zvečer. Čakal nas je še izjemno dolg sestop v Krmo. Jasno, da smo se v temi tudi malo zgubljali. K avtom smo prišli ob 1:30. In bili na nogah več kot 20 ur. Ne glede na težave smo z vsemi opravili suvereno, težave imamo le s časovno komponento. Skratka prava štala ali bolje rečeno alpinizem. Ožbej *Mogočno pečevje Visokega draškega vrha*
Domače pečine Šturski raz IV/II-III, 150 m, Varianta Pepelke	V maju sta Denis in Bernard ponovila Šturski raz (A0/III). V zadnjem stolpu, ki sva ga z Davidom splezala naravnost sta se težavam (AO 5m) izognila v desno in po poličk prečila na desno stran stebra in ga tam izplezala. Težave so tu manjše (IV). Verjetno se bo ta izstopna varianta uveljavila. Šturski raz je v spodnjem delu grozovito naložen. Višje pa je plezarija lepa. Dvojica je vstopila v steni levo od raza in jo odsvetuje zaradi prevelike krušljivosti. Prav tako sta plezala drugi raz z leve v Kovku, desno po razu od smeri Pepelka (Klavdij, Ožbej) oziroma njeno varianto. Čestitke za pionirski duh.

Izpit za pripravnike	V gradiški turi so 27. maja potekali izpiti ob koncu alpinistične šole. Izpite je vodil Simon Ušaj, pomagala sta mu Klavdij in Ožbej. Izpit so uspešno opravili: Rok Brecelj, Petra Križnar, Metod Praček, Vesna Kobal, Bernard Likar, Denis Levpušček. Popravni izpit pa so si prislužili: Igor Rustja, Renata Semič, Darja Brecelj, Marko Ipavec in Peter Brecelj. Do konca šole je prišla najštevilčnejša generacija doslej, kar je izjemno pozitivno. Tečajniki so izrazili željo po več prakse. Večer se je sprergel v dolgotrajno nočno analizo izpitov v okviru Ajdovščine v maju. Popravni izpiti bodo konec avgusta.
Športno plezanje	Ožbej in Igor R. Sta plezala v stebru (smer steber 4b/c) gradiške ture. Prva več raztežajna smer za Igorja. Čestitke. Sicer smo kar veliko po plezališčih. Načeloma vsak torek in četrtek v Beli.
Alpinistična in gorniška literatura **(rubriko ureja Simon Ušaj)**	Že večkrat smo omenili, da se spodobi za alpinista prebrati tudi kakšno lepo knjigo. Da vas bi k tej aktivnosti še bolj spodbudili smo se odločili, da bomo z vsako izdajo WAV tudi opravili krajšo predstavitev knjige po našem izboru. Na tak način vam želimo prestavljeno knjigo približati in upamo spodbuditi da jo boste vzeli v branje. Seveda pa upamo, da boste tudi tukaj samoiniciativni – alpinistična oziroma gorniška literatura je bogata. Preden pa predstavimo prvo knjigo iz našega izbora nekaj besed nasploh o gorniški literaturi. Gorniška to je planinska in alpinistična literatura združuje v sebi več podvrsti. Tako poznamo **strokovno literaturo**, kot so planinski, alpinistični, športnoplezalski priročniki, planinski in alpinistični vodniki, dela znanstvene, vzgojne in zgodovinske narave. Nadalje **literaturo, ki vsebuje praktično-strokovne in leposlovne prvine** kot so potopisi, dnevniški zapisi, nekateri vodniki. Ter nenazadnje **leposlovje**, torej vseh treh zvrsti: lirika, epika in dramatika. Morda je pomembno izpostaviti tudi četrto podvrst, ki je esej, ki vključuje tudi ideološko alpinistično literaturo. Morda bolj kot samo naštevanje zvrsti je za nas zanimiv nastanek te literature in njen zgodovinski razvoj. Ker pa je te snovi toliko, da bi si zaslužila najmanj doktorat če ne kaj več bom tukaj samo na kratko podal nekaj svojih misli in opažanj. V evropskem in slovenskem prostoru so že prvi obiskovalci gora (tukaj imam v mislih turistiko in prva osvajanja gora) čutili potrebo da svoje dogodivščine opišejo tudi v pisani besede. Enostavno so najbrž bila doživetja gora tako močna, da so si nekatere šteli celo za dolžnost opisati svoje poti. (In tudi danes iz mnogih intervjujev vidimo da si veliko število vrhunskih alpinistov, ki še niso napisali knjige šteje to v slabo- samemu sebi seveda). Kakorkoli v slovenskem prostoru se je s pisanjem o gorah najbrž prvi proslavil **Dr. Kugy** (sicer Avstrijec po narodnosti) ki je poleg samih gorskih dogodivščin tudi opisoval tudi življenje ljudi pod gorami (predvsem Julijskih alp). Za to so mu bili ljudje zelo hvaležni saj jih je iz navadnih divjih lovcev in kmetov povzdignil v junake. Lahko si predstavljamo kako je to vplivalo na samozavest vedno zatiranih Slovencev. Znane so njegove knjige kot so **Pet stoletij Triglava** pa opis **Antona Ojcingerja** vodnika iz Ovčje, dalje **Iz življenja gornika** ter **Iz minulih dni.** V istem času je pisal tudi **Henrk Tuma,** zelo natančen človek, ki je v sebi imel tudi poslanstvo zapisati slovenska imena vrhov. Opisi njegovih poti de še danes navdajo s spoštovanjem, glede drznosti kot tudi časa v katerem je opravil s turami. Morda eni prvih alpinističnih zapisov so zapisi **Dr. Klementa Juga**. S svojimi objavami je navdušil število mladih za alpinizem. Kot večina alpinistov se je tudi Dr. Jug spraševal o smotru in namenu alpinizma ter kot filozof (učenec slavnega slovenskega filozofa Dr. Vebra) skušal tudi odgovoriti na to vprašanje Velja povedati, da je Dr. Jug videl v alpinizmu tudi sredstvo za krepitev naroda in njegove zavesti. Znana je njegova teza da nas zgodovina uči , da so bili »narodi močni le tako dolgo, dokler so poznali požrtvovalnost; ko pa jih je takozvana civilizacija pomehkužila in jih napravila odvisne od naslad in individualne sreče, so propadli.«. Več o njegovih razmišljanjih in njegovi alpinistični poti si lahko preberete v knjigi **Stena in Smrt**. Najverjetneje je prav razmišljanje o smotru alpinizma tista rdeča nit ki se vije skozi celotno literaturo. Pa čeprav se nato temu razmišljanju pridružijo potopisi, opisi čustev in podobno. Kakorkoli ena najbolj udarnih alpinističnih knjig po vojni je bila **Sfinga,** alpinista **Anteja Mahkote.** Poleg opisa vrtoglavega plezanja po isto imenski steni v triglavski steni opisuje tudi mnogo drugih vzponov in ponudi tudi bogat vpogled v plezanje takratnega časa. Morda je krivično pisati o »najboljših avtorjih« saj vsak avtor na svoj način ene bolj druge manj ogovori in kar se enemu zdi zanimivo je drugemu lahko na smrt dolgočasno. Po lastnem izboru pa velja izpostaviti morda naslednje knjige. **Posušeni rožmarin** od **Dr. Mihe Potočnika** kjer opisuje plezanje med obema vojnama in še deviško osvajanje slovenski sten. Kot veste je bil dr. Potočnik tudi

član zlate naveze. Dalje **Ledeno sonce** od **Marjana Manfrede,** vrhunskega plezalca, v času slovenskega osvajanja prvih osemtisočakov. Manfreda je bil v tisem času eden od najboljših plezalcev in tako opisuje tudi ture s Šraufom, Krivicem in ostalimi v naših stenah. V slovenski literaturi je gotovo nepogrešljiva knjiga **Pot,** alpinista **Nejca Zaplotnika**, ki jo predstavljamo tudi v tokratnem izboru. Nekoliko novejše vendar vredne branja so knjige **Milan Romih: Takrat me počakaj sonce,** res lepo in globoko razmišljanje o plezanju ter življenju nasploh, **Veliki dnevi** izbor zapisov legendarnega **Staneta Belaka-Šraufa**, pa **Klic gora** od stalnega spremljevalca slovenskih alpinistov in planincev. Človeka ki je napisal neštevilno vodnikov, opisov in ostale vodniške literature **Tineta Miheliča.** Pa **Ni nemogočih poti** od **Tomaža Humarja** in dalje.
Prav tako ne smemo pozabiti na bogato tujo literaturo. Zelo verjetno je da vas bo navdušil **Herman Buhl s Nango Parbat, pa Bonatti z Mojimi gorami, in Lionel Terray s Raziskovalci nekoristnega sveta** ter še mnogo drugih.
Kot sem rekel v tako široki ponudbi je težko izločiti najboljše zato bomo vsako izdajo WAV-a pospremili s predstavitvijo eno do dveh knjig in vas upamo tako spodbudili k branju.

Knjižni izbor WAV predstavljata knjigi **Nejc Zaplotnik: Pot** in **Tine Mihelič: Klic gora**

Nejc Zaplotnik: POT

Kaj napisati o že tolikokrat opevani knjigi? Prepričan sem da jo je tudi že marsikdo od vas že prebral za tiste ki je niste pa naj bo to spodbuda.
Pri opisu knjige si moram pomagati s besedami Dr. Mihe Potočnika, ki pravi da ob branju Nejčeve »Poti« gore gledamo, čutimo, doživljamo, božamo, občudujemo in spoštujemo. Pri knjigi gre za globoko osebno izpoved enega najboljših slovenskih (in v tistem času tudi svetovnih) alpinistov. Avtor opisuje doživljanje gora, svoj odnos do njih, strahove in zmagoslavja, jih primerja z življenjem v dolini. Opisuje tudi odnose med alpinisti, odprave ter veselje in žalost na njih. V devetih glavnih poglavij se sprehodi od svojih začetkov alpinizma, ki so seveda bili v domačih gorah pa do Afrike, plezanja v El Capitainu v ZDA ter dalje Makaluja, ki je bil prvi osemtisočak, ki so ga Slovenci osvojili in dalje Gašerbruna in Everesta. Ob vseh teh potopisih Nejc stalno razmišlja o sebi in svoji poti. Skorajda v večnost so se vtisnile njegove misli kot so »kdor doseže cilj bo ostal prazen, kdor pa najde pot bo cilj vedno nosil v sebi« ali dogodek ko je priplezal na vrh Everesta in ni vedel kaj naj sedaj.
Dodatno opisovanje bi delovalo že skoraj kičasto. Tako da vzemite knjigo v roko pa boste sami videli kako pa kaj.

Tine Mihelič: KLIC GORA

Šele pred kratkim in po njegovi smrti je izšla zadnja knjiga alpinista, glasbenika, pisca alpinističnih in planinskih vodnikov in še mnogo drugega. In s tem bistveno obogatila že tako bogato zbirko slovenske gorniške literature.
Kakorkoli Tine v svoji knjigi najprej opiše zakaj hodi v gore odtod tudi naslov Klic gora ter nadaljuje s svojimi začetki ko si je ves ponosen nadel vrv čez rame in se odpravil na Visoki Rokav (seveda z bolj izkušenim alpinistom). Dalje opisuje bivanje v Vratih in plezanje v okoliških vrhovih ter druženje s Čopom ter ostalimi legendami slovenskega alpinizma. (Ko bereš njegove opise Stene (in če si tam že bil) se lahko brez zamižat preslikaš ponovno med stebre naše najmogočnejše stene. Dalje zelo slikovito opisuje kako je opravil svoj prvi težki vzpon (Ašenbrenerja v Travniku), ko se je pred vzponom počutil, kot da gre na smrtno obsodbo. Upal na prepoved plezanja s strani vojske, dež in podobno na koncu pa mu ni ostalo drugega kot ga splezati. Seveda je potem občutek bil enkraten in že naslednjič si je lahko nadel rdeče dokolenke in vlekel vrv po travniku pred kočo (simbol da plezaš VI in so torej dasa, đomba in vse kar paše zdraven). Mihelič dalje opisuje plezanje v domačih gorah kot tudi v Andih (ko je samo pot tja trajala nekaj mesecev).Nadalje slikovito opiše kako je za las ušel smrti v Druju in pa čudovito plezanje v Dolomitih ter zahodnih Julijcih.
Vsekakor knjiga ki te naravnost ponese v osrčje sten. Zanimiva pa je tudi zaradi širše prestavitve plezanja v takratnem času pa do sedaj. Miheličev odnos do gora in ljudi nam je lahko vsem poduk. Še slasti pa ga razumemo tisti, ki pogosto bolehamo za podobno boleznijo kot on in sicer *nostalgia alpina acuta.* Za več pa si preberite knjigo. Gotovo je vredna poletnega branja.

Fotografija meseca
(rubriko ureja Klavdij Zalar)

Vstop v smer Poševna zajeda v Velikem draškem vrhu

Izdala: Alpinistična sekcija PD Ajdovščina
Urednik: Ožbej Marc
Lektor: za najdene pravopisne ne izplačujemo honorarjev
Naklada: vsak po svoje
Fotografije: Klavdij Zalar

Izdano v elektronski obliki, julija 2006

Po mnenju Ministrstva za kulturo spada glasilo v sklop glasil marginalno deviantnih skupin, ki s svojim pozitivnim pogledom na svet močno ogrožajo obstoječe koncepte nikoli srečne in zadovoljene potrošniške družbe. Zato je še pred uvedbo enotne davčne stopnje obvezano plačevati dvajset klobas in dvajset litrov vina mesečno v sklad za zdravljenje obolelih za intenzivnim načinom doživljanja življenja.